

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1381/2019
18.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др. Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сафет Чоловић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5597/18 од 06.11.2018. године, у седници одржаној 18.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5597/18 од 06.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5597/18 од 06.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П 79/18 од 18.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се према туженом утврди да заоставштину иза смрти мајке странака пок. ВВ, бив. из села ..., представљају непокретности ближе означене у том ставу изреке, које су уписане на име туженог као искључивог власника. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се према туженом утврди да је стекао право својине по основу наслеђа иза смрти мајке странака пок. ВВ, на непокретностима ближе описаним у ставу првом изреке, са уделом од 1/2 (једне идеалне половине), што је тужени у обавези да призна и трпи промену уписа код Службе за катастар непокретности у Сјеници. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се према туженом утврди да заоставштину иза смрти мајке странака чиме ниже побројане непокретности, а да је тужилац власник на истим са уделом од једне идеалне половине, што би тужени био дужан да призна тужиоцу и на основу пресуде трпи промену уписа код РГЗ, Службе за катастар непокретности Сјеница, које се састоје од непокретности ближе означених у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 25.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5597/18 од 06.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и делу става трећег изреке, којим

је одбачена тужба тужиоца за утврђење да заоставштину иза смрти мајке странака чине непокретности ближе означене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужиоца и првостепена пресуда је преиначена у делу ставу трећег и четвртог изреке, тако што је утврђено према туженом да је тужилац власник са уделом од једне идеалне половине на непокретностима које су сада уписане на име пок. ВВ у целом делу поседа, а које су ближе означене у том ставу изреке, те да је тужилац по основу наслеђа иза смрти своје мајке, сада пок. ВВ, власник на овим непокретностима са наведеним уделом, што је тужени дужан да призна тужиоцу и на основу пресуде трпи промену уписа у РГЗ, Службе за катастар непокретности Сјеница. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, на основу члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и ради разматрања правних питања од општег интереса, равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, јер се ревизијом суштински оспорава утврђено чињенично стање, а тужилац не прилаже различите судске одлуке којима је у сличној или истој чињенично-правној ситуацији другачије пресуђено.

По члану 403. став 3. наведеног закона, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тужба у овом спору ради утврђења права својине поднета је 26.12.2012. године, а у тужби је означена вредност предмета спора износом од 1.210.000,00 динара, што на тај дан представља динарску противвредност износа од 10.707 евра.

Како вредност предмета спора означена у тужби не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан њеног подношења, ревизија тужиоца није дозвољена.

Ревизија није дозвољена ни по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је побијаном другостепеном пресудом делимично преиначена пресуда у корист ревидента.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић